

Malý Luboš MH370

Letadlo letadlo,
co tě to popadlo?

Spadlo si do vody
příčinou nehody?

Možná byl v letu zlom,
když zazněl z nebe hrom?
Pilot to nečekal,
hrozně se vylekal
a na to omdlel.

Nebo snad s tebou plesk
o vodu hrom a blesk?
Máš přeci hromosvod,
ten přijde často vhod,
ale je z gumy.

Varování pro
ostatní letadla:

Zapni si telefon, dokud jsi malinký
a taky pokud jsi z dohledu maminky!

Kdyby ses ztratil, tak co zbude mamince?
Jen oči pro pláč a žaloba na lince.

Tví předci?
Taky to neměli v létání snadné,
ale kdo pozor dá, ten všechno zvládne.

Nepouštěj krajana bez pasu k sobě,
jinak tě sebere a skončíš v hrobě.

Vlastně ne v hrobě, ale tam na moři,
spapaj tě žraloci, koně a úhoři.

Pavel Janda

Editoriál

Spadlo letadlo! Olej! Lidi! Únosci? Mrtví?
Konspirace?? Trosky!!

Tento příběh už týdný ovládá česká média, bez ohledu na deklarovanou serióznost. Zpráva má zkrátka snad všechny zpravodajské hodnoty: překvapení, příběh i koťátka. Každé ráno se přesto těším, že rozhlas po ohlášení celé sdělí pouze „dnes ani včera se nic nestalo, konec zpráv.“ Namísto toho pořád dokola to přiblblé letadlo. Neříká tomu tak ale našťestí všude.

Pro všechny čtenáře, kteří ještě neztratili zdravý rozum, kteří jsou takřkajíc obyčejnými lidmi a kteří se nevrhnou po každém pamlsku jako pes po pamlsku, tu zůstává bezpečný přístav Postilionu. Periodikum, které se nevezve na vlnách módních povrchních zájmů a rozmařilostech, neo-hroženě zpracovává nadčasová témata i v tomto čísle. Dozvíte se v něm o vědecké diskuzi, divergentních diskurzích i komparaci korelace s kauzalitou.

Michal Zeman

Hejblátka

Oni si lidé občas letadélkujeme letadélky; sedneme si do dlouhého doutníku, který za pomoci spousty hejblátek vystoupá na oblohu a tam se to pak jinými zázraky hejblátek udrží. A když to pak bouchne, tváříme se překvapeně: hejblátka přeci slibovala, že se nám nic nestane, když je poslechneme. Stačí přeci dodržovat „připoutejte se!“, „nekuřte!“, „nemluvte za jízdy s řidičem!“ a „dveře nejsou blokovány, otevírejte je až po zastavení vlaku!“ Ať už oznamovacím nebo rozkazovacím způsobem, poslechnout je musíme, není-li nám život málo.

Copak nemají vlastní hejblátka? Socky!

Toto ale nemá být obecný hejt na techniku; mířím konkrétněji. Dennodenně se pohybujeme po ulicích, které – ač je to nevídané – byly kdysi bez aut. Dneska se většina uličního prostoru stává stokami pro hejblátka. Lidé nasednou do svého hejblátka a zcela se s ním identifikují, podřídí se jeho zájmům: chtějí najednou radikálně zabírat veřejný prostor, který si pro sebe přitom lidé před desítkami tisíc let vybojovali nad mamuty a šavlozubými tygry. Teď utratí svoje těžce vydělaná a vymyšlená

platidla za další prostory pro hejblátka. Prostory, které lidem samotným vůbec neslouží. Lidé tak přestávají být lidmi a stávají se pouhými mluvčími svých hejblátek, která se – bůhvíproč – nemohou účastnit politiky, a musí být proto zastupována. Lidé podřízení svým hejblátkům potom volají: „další hovnotoky pro smrdící a hlučící hejblátka za okna mých sousedů!“ Hlavně totiž ne za moje okna. Hejblátka je nejlepším přítelem, *skrú jú, felou-sityzen!*

Totíž ti, kteří umřou, si nezaslouží být nazýváni lidmi, jsou to jen – pche – chodci. Umřou prostě proto, že nejsou vidět.

Aby člověka hejblátka úplně pokořila, vymyslela novou strategii: chodci by podle návrhu jednoho neuvědomělého otroka hejblátek museli nosit reflexní prvky. I další mluvčí hejblátek jášají, protože je ten návrh snad tím nejhumánnějším, co slyšeli (snad od humanitárního bombardování). Spousta lidí totiž na silnicích umírá. Totíž ti, kteří

umřou, si nezaslouží být nazýváni lidmi, jsou to jen – pche – chodci. Umřou prostě proto, že nejsou vidět; co si dovoluují ti moderní kamikadze? Víte, oni si jen tak jdou (jdou! Copak nemají vlastní hejblátka? Socky!) po ulici a představte si pak toho chudáka, co do nich v hejblátka naráží. Jak se rozpuke lebka o čelní sklo a vnitřnosti vletí otevřeným oknem do interiéru. To může být trauma do konce života. Prostě idiot chodec nejen, že nemá *chodičák*, takže neví, jak se chovat, on ani není vidět a terorizuje tím okolí, tak mu učiňme přítrž. Ať ten takzvaný chodec pozná svoje místo v ulicích; jednoduchým testem rovnosti oněch *účastníků silničního provozu* jsou semaforey, které dovolují pohyb lidem v hejblátkách dvacetinásobně déle než chodcům. Ještě někdo pochybuje, že je nevyhnutelné, aby chodci byli povinni napodobovat vánoční stromky celoročně?

Co by na to řekl Čerčil? Zakončeme glosu jedním z citátů, které nikdy nevyřkl: „Nasrat!“

Michal Zeman

Krátká zpráva z Hydrometeorologického ústavu

V souvislosti se změnami klimatu způsobenými lidským spalováním fosilizovaných dinosaurů, došlo už k mnoha změnám. Na globální oteplování si už všichni zvykli, ovšem posuv takových důležitých přírodních sil, jako je Golský proud a Jet stream, způsobuje velmi nečekané výkyvy. Ať už je to sních v Egyptě nebo jaro začínající o Vánocích. Zdá se ale, že změny na naší planetě budou dalekosáhlejší než se očekávalo. Profesori z Kolumbijské univerzity se domnívají, že se dá očekávat pohyb i ostatních přírodních fenoménů. Jako důkaz předkládají záhadu letu MH370. Za jeho zmizením podle nich nestojí nic jiného než známý bermudský trojúhelník. Ten se v souvislosti se změnami klimatu

začal sunout směrem na východ. Když se vědcům nepodařilo lokalizovat jej pomocí meteorologických satelitů, kdosi dokonce prosazoval názor, že Země o tento záhadný div nadobro přišla. Jakmile však let MH370 zmizel, vědci rychle soustředili svou pozornost na Indický oceán. A světe div se, bermudský trojúhelník byl nalezen. Prý je pevně uchycen mezi Srí Lankou, Papuou a ostrůvkem Mbatanati. Co se letu MH370 týče, mají vědci jasno. „Není třeba mít strach. Stroj se znovu objeví během standardní časoprostorové anomálie,“ tvrdí mluvčí univerzity Charles Flynn. Vědcům teď práci přiděluje spíše trojúhelník sám, jelikož jeho jméno není aktuální. Na tuto otázku mluvčí odpověděl: „Ano, název ber-

mudský je skutečně jaksí mimo. Bude potřeba vynaložit mnoho sil, než dosáhneme konečné rezoluce, ale předběžně vám mohu říci, že název trojúhelníku se bude měnit.“ Údajně je ve hře název papujský, indický nebo čajový. „Jak je vidět, naše planeta je velice křehká a její budoucnost značně nejistá. Prochází změnami, které našim potomkům mohou odepřít mnoho malých divů přírody. Je tedy velice nutné zamezit další destabilizaci klimatu, a nebo ohrozíme daleko více než bermudský trojúhelník,“ dodává Flynn.

Ondřej Polák

Paranoidní divák

Sedám k počítači a chci sepsat pár slov, témat, na jejichž základě by šlo vystavět alespoň trochu zajímavý text. Místo toho ale žvýkám oříškovou tyčinku s jahodami zalitou jogurtem a spleené kusy dobroty lovím jazykem z mezizubí. Zapíjím to zaručeně bio mlékem a bavím se tím, na jak malém prostoru může člověk začít článek, aniž by neztratil ctěnou pozornost.

Témata nepřichází, tudíž pojďme nejdříve probrat téma celého čísla: Ztratilo se letadlo... Ti z vás, kteří se řadí do průniku množin FN (filmoví nadšenci) a MKT (mílovníci konspiračních teorií), už zřejmě tuší, jak se to vlastně s tím aeroplánem má. Není třeba dlouhého vedení, aby nám došlo, že celé zmizení je součástí sofistikované reklamní kampaně, která má celosvětově posílit filmový průmysl. Film totiž v posledních letech nedosahuje očekávaných tržeb, vyjma KLDL, kde slaví

nečekaný úspěch hraný remake příběhu strýčka Skrblika.

Brzy můžeme očekávat sdělení, že se pilot zamiloval do své palubní počítačky M. H. (míry 3-7-0), odletěli spolu do Evropy, kde se ubytovali v budapešťském Grandhotelu atd. Až poté ucítíte nutkání jít do Aera, vzpomeňte na tato slova a nedejte se.

Motiv čísla jsem vyčerpал, takže je na čase přijít s něčím svěžím, aby se neukázalo, že celý ten pseudo-introspektivní začátek je tam vlastně zbytečně. To by z toho zas byl příspěvek jen na pár řádků. Chtělo by to nějakou příhodu ze života.

Nedávno jsem byl svědkem bizarní situace. Stalo se to v metru, kde se pohybují opravdu často. Domníval jsem se, že už mě tam nic nepřekvapí, dokud jsem nespátřil muže, který se rozezlil na personál stánku s pizzou. Netuším, jestli byla zakoupená svačina přesolená, prodavačka špatně vrátili-

la drobný peníz či mrška olivka zakutálela se mezi čtyři síry. Pizza i s táckem zaplachtila vzduchem – všimněte si aviatické paralely – a obtiskla se ženě za pultem na zástěru. Agresor spustil nadávky připomínající kadenci sovětský samopal, gramatikou studenta němčiny a úderností japonského samuraje. Kuchař kontroval telefonátem na linku 158, čemuž nespokojený zákazník, háze po něm menu a ubrousky, odmítal uvěřit. Kolemjdoucí povětšinou pokračovali klidně v chůzi, jako by byli na takové výjevy zvyklí.

Nakonec si ale říkám, jestli to zas nebyla nějaká ta vypečená reklama. Divadelní upoutávka přímo ve veřejném prostoru. Třeba mi jen něco uniklo.

Kryštof Herold

Jak je to určitě doopravdy

Ujasněme si nejdříve fakta. V aktuálním čísle Postilionu se vážený čtenář mohl dočíst hned dvě odhalení o zmizelém letounu. O tom letounu, který se beze stopy ztratil. Ano, beze stopy. Olejová skvrna se sice objevila poměrně záhy, ale poučený student si je vědom toho, že korelace není kauzalita. Takže, jak víme, letoun se ztratil v bývalém bermudském trojúhelníku (o novém názvu se bude hlasovat až po vydání čísla, pozn. ne-red.). Dále víme, že zmizelý letoun slouží jako kampaň k oživení filmového průmyslu. Zdálo by se, že nemohou platit obě teorie naráz, ale opak je pravdou. Platí obě zároveň a ještě další návrh!

Jak je to možné? Filmoví producenti zaznamenali přesun bermudského trojúhelníku dříve než vědci, kteří tento jev nemohli ze svých laboratoří pozorovat. Lidé od filmu,

kteří neustále létají venku a shánějí nejlepší lokace, mají nejlépe vyvinutý smysl pro vnímání změn v prostředí. A také se začala objevovat „při natáčení rozhodně nezraněná zvířata“, která byla po dlouhou dobu odklizená právě v bermudském trojúhelníku. Filmaři tedy této změny využili ve svůj prospěch, aniž by se vědcům slůvkem zmínili.

Aby filmaři posílili svoji pozici proti vědcům, uzavřeli koalici s ekologickými aktivisty. Ti se postarali o již zmíněnou „olejovou skvrnu“. Z tajných zdrojů jsme zjistili její složení, které je pro životní prostředí naprosto neškodné. Jedná se o tuk z velryb uvízlých na odlehlých plážích Nového Zélandu v lednu letošního roku. Recyklaci zdar! Tímto chytrým tahem se povedlo odlákat pozornost pátracích letadel

do jiné oblasti. Mezitím se ochráncům přírody zadařilo dopravit velkou část odpadu z Indického oceánu na jedno místo, odkud jej s velkým nadšením vylovují pátrací hlídky. V souladu s utilitarismem sice bylo obětováno palivo za přelet letounu, ale došlo k vyčištění Indického oceánu, což lze bez výčitek označit za větší dobro a přínos pro přírodu.

Je očividné, že teorie, která vysvětluje tolik věcí naráz, musí být správná. Je jen otázkou času, než naše zjištění potvrdí i výzkumný tým v čele s Charlesem Flynnem. Vivat investigativní žurnalistice!

Klára Trefná